Sportul Magazin

CAVALERUL PENTATLONULUI: DUMITRU SPÎRLEA

Budapesta, 30 iulie 1973... Mare concurs internațional de pentatlon modern, întrunind nume dintre cele mai prestigioase în acest sport. Era a treia probă a concursului — tirul — care urma să clarifice în bună măsură aspectul clasamentului final. Printre competitorii care țineau un loc pe podium se afla și reprezentantul nostru, Dumitru Spîrlea, alături de maghiarii Kelemen, Borlai, Horvath și de sovieticul Onișenko. Românul își încheie proba cu un punctaj ce evident nu se încadra în limitele posibilităților sale reale. Avea toate motivele, deci, să fie mîhnit pentru acest mic ghinion. Unul dintre adversarii săi la primele poziții, Borlai avea să fie însă și mai decepționat cînd a ajuns pe linia de tragere : i se defectase pistolul și risca să piardă proba... Atras de agitația de la standul maghiarului, Dumitru Spîrlea s-a apropiat să vadă despre ce e vorba. Adversarul său avea urgentă nevoie de un pistol. „Hammerly International". Trecînd peste semnificația disputei sale cu sportivul maghiar și dînd glas nobilului îndemn interior de a ajuta un coleg căruia întîmplarea îi juca o festă, Spîrlea nu a stat un moment pe gînduri : a dat fuga la mașină și, după cîteva clipe, adversarul putea să continue concursul. Și pentru Borlai tot răul a fost spre bine. Pistolul oferit cu generozitate i-a adus un punctaj excelent (197) și un avans considerabil asupra pentatlonistului român, avantaj decisiv în clasarea sa înaintea lui Spîrlea.

„Al gîndit, în momentul acestui cavaleresc gest, la eventualitatea de a fi depășit în clasament de Borlai ?, l-am întrebat.

„Știam că maghiarul este un bun țintaș și că ar putea să obțină un rezultat superior mie, dar mai presus de aceasta am considerat de datoria mea ca sportiv să ajut un coleg aflat în impas. Și, pe urmă, mi se părea drept ca disputa noastră să nu fie decît de un... ghinion al adversarului. Dar, mai mult decît orice, faptul că eu însumi

„Poftim prietene, ține pistolul, e al tău și mult noroc !" îi spune Spîrlea *(stînga)* lui Borlai. Foto : GELETA PAL — Budapesta

m-am găsit într-o situație asemănătoare, tot la un concurs de anvergură, m-a îndemnat să trec peste orice alt considerent, peste calcule meschine, și să dau ajutorul de care avea nevoie colegul meu maghiar. Un gest frumos care vine să completeze cartea de vizită a unui sportiv valoros, un gest apreciat ca atare de cei prezenți la concurs. Comentariul din ediția de a doua zi a cotidianului maghiar de specialitate, „Nepsport", însoțit de fotografia care reda gestul „fair-play"-ului era presărat cu elogii la adresa sportivului român. Reproducem din el un scurt pasaj : **„Pistolul nu se împrumută de obicei. El este de regulă adaptat mîinii sportivului care îl posedă și reglat potrivit particularităților trăgătorului respectiv. Românul Spîrlea a dezis toate aceste prejudecăți. Mai mult decît atît, din proprie inițiativă el a oferit pistolul său maghiarului Borlai, cu care se afla în dispută, după ce acestuia din urmă, lucă de la primele focuri, i s-a defectat arma, un pistol Hummesly. Și dacă la toate acestea adăugăm faptul că tînărul bucureștean face parte dintre cei mai buni pentatliniști, iar locul său în clasamentul general era destul de important, atunci gestul său altruist merită toată recunoștința și toate mulțumirile...".**

La aceste aprecieri, nu credem că mai e nevoie de vreo adăugire, ci numai de o succintă prezentare a lui Spîrlea, sportiv mai puțin familiar amatorilor de sport. Are 23 de ani. A început activitatea ca înotător, în 1962, practicînd stilul spate. Din toamna lui 1966 a renunțat la înot în favoarea pentatlonului modern. La primul său concurs internațional (Sofia, 1967) a obținut 4 560 p, după numai un an de pregătire la acest dificil complex de sporturi : călărie, tir, scrimă, înot și cros. În 1969 participă la campionatele mondiale de juniori, ocupînd locul 6 cu echipa, iar la individual locul 27. Un an mai tîrziu, cu prilejul mondialelor (la Fontainbleau), echipa României, în care Spîrlea era pionul principal, a mai urcat un loc în clasament, iar acesta încă 9 în cel individual. Ascensiunea a continuat vertiginos în 1971 cînd, la Upsala (Suedia), tinerii noștri pentatliniști cîștigă medaliile de bronz ale C.M. de juniori, iar Spîrlea ajunge pe locul 6. La Olimpiada de anul trecut, se comportă bine în primele două probe, însă la scrimă se accidentează la piciorul sting (entorsă de gradul trei cu ruptură de ligamente) și continuă astfel întrecerea, fireste fără șanse de a se clasa printre primii, așa cum dorea, cu toate că la tir a realizat 193 de puncte (rezultat cu care se pot mîndri și trăgători de valoare). Sportiv de o seriozitate particulară, Spîrlea își îmbunătățește continuu performanțele, muncește mult, dar cu folos. În 1973, are o suită de comportări remarcabile, printre care și cîștigarea concursului internațional de la București.

Spîrlea se pregătește acum pentru prima sa participare la campionatul mondial al seniorilor, care va avea loc la începutul lunii viitoare, la Londra. **„Gîndul care mă domină de la un timp este acela de a realiza, cu echipa și la individual, o performanță bună la mondiale, prin care să sprijin afirmarea pentatlonului modern românesc pe arena internațională".**

Aurelian BREBEANU

ION CHIRIAC, CEL DE IERI ȘI DE ASTĂZI

— Un, doi, un, doi, stînga-n față, drepata acoperă.

Omulețul din țafa mea trece acum la sac, ca să exemplifice... Mișcările lui sînt repezi, îndeminatice. Sacul de nisip din sala clubului Steaua se clatină ca un om beat și oftează parcă din toate încheieturile. Știe c-a intrat pe mîinile unuia care nu-l iartă.

Îl privesc cu atenție pe antrenorul emerit Ion Chiriac. Lucrează concentrat, suplu. Recunosc în toată această explozie de forță și agilitate, vechea artă a „mașinuței de pumni" de odinioară. Și, curios, nu ? — „mașinuța" în ciuda anilor — nu s-a uzat, parcă, deloc... Piesele ei răspund cu aceeași promptitudine la comenzi, ca acum trei decenii.

Pentru cei mai mulți dintre admiratorii „careului magic", Ion Chiriac este doar antrenorul Chiriac. Este drept, unul dintre cei mai pricepuți antrenori ai noștri. Cei la curent cu istoria boxului românesc, știu însă că Ion Chiriac ocupă un loc de frunte și în galeria marilor pugiliști ai țării. Descoperit de regretatul Zamfir Popazu, la 18 ani Ion Chiriac a fost selecționat în echipa reprezentativă. În 1941, după ce întrecuse adversari redutabili ca Bidrinschi, Voinescu și Împăratu, Ion Chiriac devine campion național la categoria muscă, obținînd o victorie de prestigiu în fața lui Panaitescu-Zigoto, creditat cu o decizie la puncte la Valentin Angelman, fost campion mondial. De aici încolo, în colțul lui Chiriac avea să vegheze Lucian Popescu, alt mare produs al ringului românesc. Au urmat alte victorii și un nou titlu național, la categoria cocoș, smuls, după o luptă aprigă, redutabilului Sandu Ion.

În 1946, Ion Chiriac avea să devină triplu campion național — egalînd astfel performanța lui Toma Aurel. Deși dezavantajat la greutate cu circa 6 kg., Chiriac îl învinge prin abandon în repriza a 7-a pe Ion Pițu, cucerind astfel și centura la „pană".

Dar toate acestea sînt amintiri, vechi amintiri ce s-au dus pe apa învolburată a anilor... La ora actuală, Ion Chiriac se ocupă intens de pregătirea pugiliștilor de la Steaua, și despre acest subiect s-a arătat dornic să discute mai pe îndelete :

— Desigur, sîntem foarte bucuroși de reușita băieților mei : de succesul lui Gruiescu la Belgrad, de comportarea curajoasă a lui Năstac, dar trebuie să ne gîndim la viitor, la oamenii de mîine.

— Aveți ceva date noi în această problemă, la Steaua ?

— Desigur. Ne-am propus o întinerire aproape radicală a lotului. La ora aceasta, am renunțat la trei din vechii componenți — Pușcaș, V. Drăgan și Zelinca — completînd lotul cu circa 20 de tineri, printre care enumăr pe : Amza Daniel (pană), **Paul Dragu** (semimuscă), **Memet Juseim** (semiușoară), **Anton Petre** (ușoară), etc.

— La categoria grea, am stat mai slab în ultima vreme...

— Într-adevăr, aceasta a constituit o preocupare și pentru noi. Deocamdată, am depistat doi grei cu calități fizice remarcabile. Vom munci foarte intens în continuare și poate vom scoate — cel puțin unul — foarte bun, peste un an...

— Care crezi că sînt, în continuare, perspectivele boxului nostru ?

— Asistăm la un moment de revitalizare a acestui sport și nu pot spune decît că toți sîntem decișI să punem umărul ca să-l propulsăm cît mai sus în arena internațională.

George MIHALACHE

TENIS TIMP DE... 3 ZILE ȘI 3 NOPȚI

La Los Angeles, americanii **Doug Nassiff** și **Jim Caroll** au corectat recordul mondial de... durată a unei partide de tenis. Cei doi tenismani au jucat în continuu 75 de ore. Recordul mondial era de 73 de ore și 25 de minute. Conform regulamentului, ei au avut la fiecare oră cîte o pauză de cinci minute. Nassiff și Caroll sînt studenți ai Colegiului Nearby.

AȘA-I LA VÎNĂTOARE

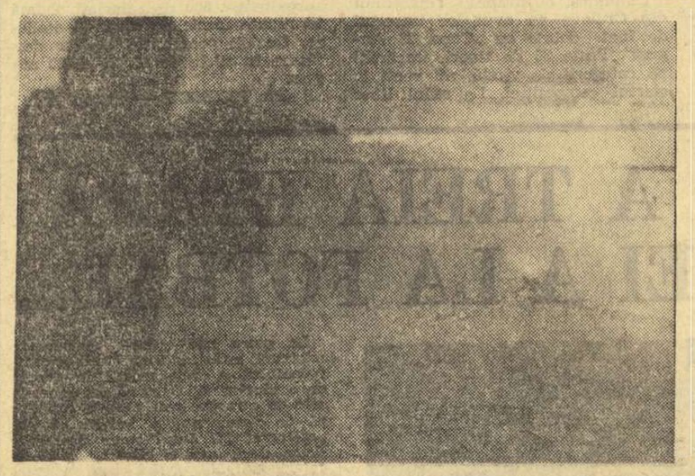

La 15 august s-a deschis sezonul de vînătoare la rațe, giște sălbatice și la alte specii de vînat acvatic. Cele de mai jos s-au petrecut cu prilejul deschiderii sezonului trecut...

— La trei, dacă plecăm, e de-ajuns ? Mă întreabă bunul meu amic, unul care știe pe toate. Nu ! Nu ! Contramandează — tot el, pe loc : la două și jumătate ! Rațele zboară în zori !... mai ales la balta asta !... N-am zis nimic, fiindcă nici nu mai era loc pentru replică.

— Ce-ar fi să plecăm de acuma ? se hazardează cel de al treilea candidat la vînătoarea de rațe în perspectivă, fără să bănuiască urmările

— Tu să taci, ageamiule ! Știi tu cum trebuie împușcată rața, în mod sportiv ? Știi tu ce-i aia vînătoare sportivă ? Nici măcar nu știi la ce baltă bună mergem ! Așa că... taci ! „Ageamiul" a tăcut... A doua zi, am „făcut ochi" la ora două (că tot era duminică și era zi de odihnă) și pe la trei eram la autobuz, de ne-a compătimit și șoferul autobuzului, cînd l-am trezit : săracii de ei, și-au pierdut somnul... a zis el, căscînd și, după ce și-a privit lung ceasul de bord și foaia de parcurs, a pornit motorul.

— Nene, te rog să ne lași la kilometrul 29 ! i-a atras șoferului atenția (și l-a rugat în același timp, conducătorul grupului nostru).

— Vă las, neică... Cumsecade om șoferul autobuzului !

Și ne-a lăsat la kilometrul 29... Apoi batem noi vreo trei-patru kilometri pe jos, după care, ajunși pe un fel de dîmb și privind în vale, vedem un soi de valuri unduinde.

— Asta-i fraților ! Balta ! zice entuziast, grăbind la vale, amicul nostru conducător de grup... Și în scurtă vreme poposim toți trei într-un mănos teren, fost baltă, cu porumbi înalți de trei metri !

— „Lung fosnește pe ogoare,

Mămăliga viitoare..., citează „ageamiul" din Toofrceanu.

— Bine — bine ! și ce propui ? Că văd că le știi pe toate !... se supără conducătorul grupului.

— Să mergem în jos, pe firul văii, fiindcă trebuie să mai fi rămas ceva apă, stuf și... rațe...

— Bine ! Hai !... cedează celălalt și mergem...

Am găsit apoi și bălți și rațe, ne-am golit cartușierele în primul sfert de oră din zorii zilei, și am agățat fiecare cîteva rațe la ciorchinar. Ne întoarcem veseli de la prima zi de vînătoare la rațe și giște sălbatice, cînd amicul „ageamiu" îmi suflă la ureche : „Știi, de la vînători, trebuie să asculți cu aceeași încredere atît poveștile lor vînătorești, cît și sfaturile..."

— Ce vorbă-i asta ?! m-am înfuriat. De-abia ai intrat în tagmă și...

— Și bine am făcut că am aplicat o corecție de ochire la zbor de trei ori mai mare decît mi-a spus nenea, organizatorul ! El a împușcat trei rațe, iar eu șase !

Atunci a venit și autobuzul. Tocmai vroiam să-i zic ceva „ageamiului", dar, pe urmă mi-a părut bine că autobuzul a venit la vreme. Nu toți sîntem maeștri și nu toți putem da sfaturi bune...

ILIE CÂRCIU

POTECI PE APE...

Bat sturionii la gurile Deltei. Zările se prind în paletele cu mișcare lentă a morilor de vînt. Umbrele înserării își ridică fruntea din stufăriș. Se întorc pescarii cu lotcile pline. La cherhanale se sortează rodul adîncurilor.

Vasul dormitor își începe cursa din vechea cetate Miletiană Aegysus (Tulcea). La Ceatal, farul aruncă scînteieri scurte. Din furca apelor „Donares — purtătorul de noroi" — se frînge luînd căi diferite. Pornim pe drumul de jos spre Sf. Gheorghe așezat în poala mării. Labirint cu ziduri scunde de verdeață. Vîntul se oprește între grinduri. Liniștea prevestitoare de miracol e spartă de gîlceava păsărilor. Ilganii de Jos, Carasuhat... așezări cu case pitite în stufăriș. La Uzlina, pelicanii și-au stabilit colonia. Vasul își aruncă ancora. Înnoptăm pe ape.

În zori, la Ivancea, descoperim locul de cuibărit al cocorilor. Rețeaua de canale împînzește Delta. Prin grindul Cerbului și canalul Busurcea ajungem la brațul Sulina, dar nu înainte de a trece pe la cherhanaua de la ghiolul Roșu.

La Sulina, portul genovez de odinioară, ne uimește cu linia zveltă a noilor construcții. Urmăm drumul lui Iason și al Argonauților în susul fluviului. Dunărea Veche a meșterit cu șirg uriașul „M" din ape și grinduri. Linia sinuoasă a bătrînului Istros taie lacul Obretin. Pescarii și-au ridicat așezări umbrite de verdeață. În satul Crișan cabana așteaptă vînătorii și pescarii dornici de pitoresc.

Înaintăm în pînza de pajiștea canalelor : Eracle, Lopatua oprindu-se la lacul Matița. Plaurul își înnoadă rădăcinile în vadul mișcător. Apar insulițe ce se destramă oricînd, formînd uneori bariere de netrecut. În zare pămîntul făgăduinței e îngrădit de brațul Chilia. De la Mila 23, intrăm în canalul Sontea, ghiolul Fortuna și coborîm la Maliuc, cetate a stufului. Lotusul își deschide petalele în baia de soare. În amonte cabana Ilganii de Sus invită la popas.

Circuitul apelor se închide la Ceatal. Farul de pe marele pinten salută strînsoarea apelor. Plopul argintiu umbrește unda mușcată de pești. Lianele se agață de orice. Uimiți, vulturii hoinari rămîn suspendați între cer și apă.

AURELIA GHEORGHIU

CLENCIURI

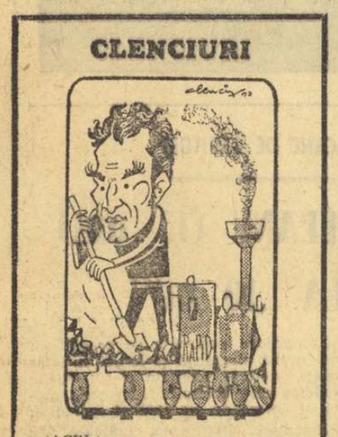

ACRI :
- Un secret am, oameni buni :
rudă fără de istov :
De-ale-i dau mereu cărbuni.
Ca să trec și de... Brașov !

Desen de AL. CLENCIU

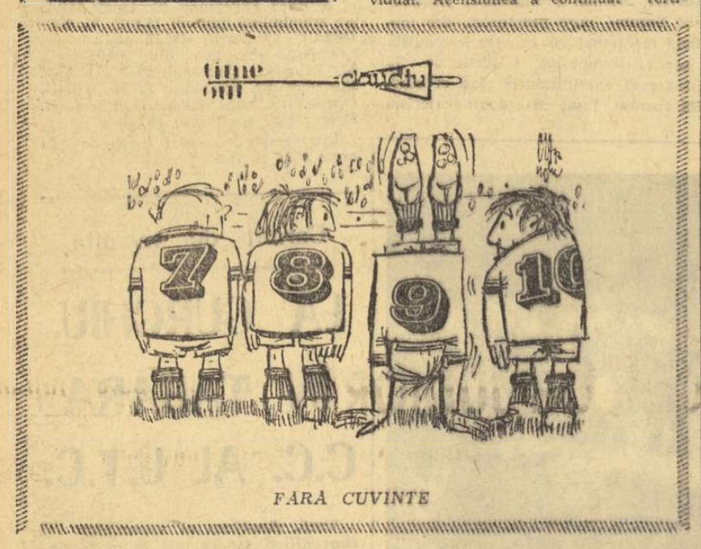

FĂRĂ CUVINTE

Cărți noi în Editura Stadion

VOLUM OMAGIAL DEDICAT POLITEHNICII TIMIȘOARA*)

O carte menită să prezinte realizările unui club sportiv cu prilejul aniversării unei jumătăți de veac de la înființarea sa poate fi realizată în două modalități : **prima** — cu accent pe latura „sentimentală", fără a abandona statistica (așa cum a procedat I. Chirilă cu a sa lucrare „Șepcile roșii") ; **a doua** — cu apel numai la datele de ordin cifric, evident și ele destul de elocvente pentru a ilustra drumul parcurs de activitatea clubului.

Cea de a doua manieră a fost abordată de autorul recentului volum **„Haide Poli !"**, dedicat clubului Politehnica Timișoara. Evident, **Mircea Jiva,** nu s-a limitat doar la a oferi scoruri și clasamente, ci a încercat și o retrospectivă a celor mai importante partide susținute de fotbaliștii timișoreni pe parcursul celor 50 de ani de existență ai clubului.

Acest volum, apărut în editura Stadion, cu puțin timp înaintea începerii campionatului de fotbal, campionat care numără printre cele 16 participante și formația timișoreană, se înscrie printre realizările notabile ale acestei instituții.

Totuși, deși autorul declară încă din prefață că cititorii vor avea posibilitatea de a urmări „urcușurile și coborîșurile clubului studenților în cei 50 de ani de activitate", pe parcursul celor 169 de pagini nu întîlnim decît referiri cu privire la fotbal, celelalte fiind nesemnificative. Or, credem noi, un volum omagial trebuie să conțină date despre întreaga activitate, cu atît mai mult, cu cît însuși Mircea Jiva afirmă că **„La Poli și-au ridicat măiestria și au cunoscut consacrarea... handbaliștii Lache, G. Zugrăvescu, Sidca, Jude, R. Gunesch, handbalistele I. Günther, G. Reipp-Oprea, Szekeli-Popa, înotătorul V. Costea și atleții E. Lupșa, A. Șerban, A. Raica, E. Tobias** ș.a.". Din acest punct de vedere volumul în cauză nu satisface, reducînd o activitate amplă la un singur sport, chiar dacă se încearcă (doar pe parcursul a 11 pagini !) să se suplinească această „nedreptate" făcîndu-se scurte notații și despre celelalte discipline.

*) **Mircea Jiva, Haide Poli !, Editura Stadion, 1973, 169 pag. 6,75 lei.**

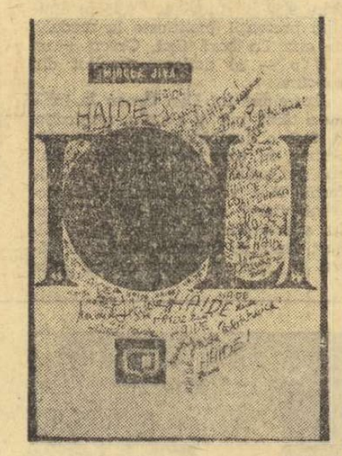

Schiță umoristică de Danil Rudnii

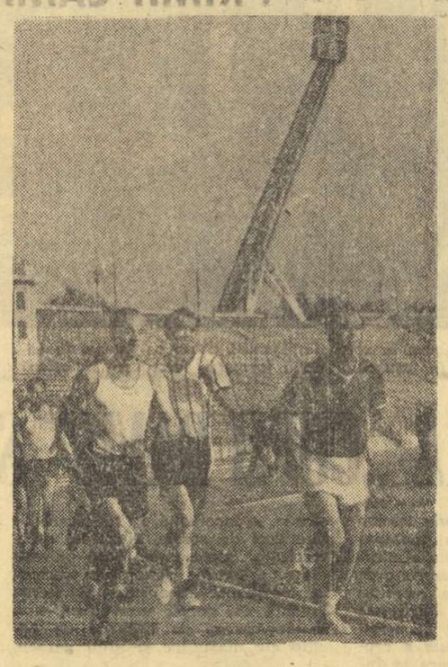

ÎI CUNOAȘTEȚI PE CEI TREI... ALERGĂTORI ?

Un instantaneu din-tr-un concurs de atletism ? Cei care asistă la meciurile de fotbal vor exclude de la bun început această supoziție, recunoscînd în „atleții" care par angajați într-o cursă de fond, pe cîțiva dintre arbitrii noștri fruntași : Gheorghe Limona (care conduce plutonul), Mircea Rotaru și Aurel Bentu.

Fotografia arată că pregătirea arbitrilor nu constă numai în studierea, permanentă a regulamentului și în însușirea ultimelor decizii F.I.D.A., ci și în asigurarea unei bune rezistențe fizice, a unei alergări rapide, care să le permită să fie mereu pe „față".

Foto : Paul ROMOȘAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

DAN FRĂȚILĂ, SLATINA. **Ați cunoscut, în vara această, la cabana Voina, pe jucătorii echipei de rugby Gloria București și ați vrea să le scrieți unora dintre ei, cu care v-ați împrietenit. Iată adresa : clubul Gloria, Bulevardul Muncii nr. 256, sectorul 3.**

I.V.A., BRAȘOV. **„Dragostea și pasiunea pentru fotbal nu m-au putut opri să nu vă trimit aceste versuri".** Păcat că n-au avut această putere !

SONIA BÂRBUȚĂ, BUCUREȘTI. **„Am 13 ani și aș vrea să practic fotbalul de performanță. Spuneți-mi dacă există în Capitală un club unde aș putea juca, de la această vîrstă. Ei, dacă aș fi băiat...".** Pentru atîta lucru, nu este cazul să regretați. Oricum, la 13 ani, o fată nu se poate gîndi încă să facă sport de performanță și, mai ales, fotbal. Lăsați performanța pentru mai tîrziu. Deocamdată, faceți sport, pur și simplu.

MIHAI SARLĂU, COMUNA TURBUREA. **„Pentru a pune capăt unei dispute înverșunate, vă rog respectuos să lămuriți dacă Emil Dumitriu (II) a jucat vreodată la Jiul Petroșani ?".** Mă grăbesc să intervin, înainte ca disputa să ia proporții și mai mari ! Jiul Petroșani nu este numai una din echipele din Divizia A în care a jucat acest talentat fotbalist (în afară de Rapid, Steaguul roșu și Dinamo), dar este formația căreia Dumitriu II îi păstrează, probabil, cea mai dragă amintire, întrucît în rîndurile ei și-a făcut debutul în Divizia A : în 1962.

DUMITRU SELARIU, REȘIȚA. 1. Dudu Georgescu nu era un „bun" al Reșiței, ci al Progresului București. În altă ordine de idei, prin venirea lui Doru Popescu, echipa dv. a cîștigat, după părerea mea, mai multă forță de șoc. 2. Am mai precizat de cîteva ori : Ion Țiriac nu este căsătorit.

A. PAULESCU, EFORIE SUD. Vă mulțumesc !

AUREL GHENDAR, ARAD. Un catren „biblic", cu prilejul reintrării echipei Politehnica Iași pe scena Diviziei A :

Ieșenii cei cu inimi bune
Pilule-amare au gustat,
Dar, după-un an, voios pot spune :
„Pierduți au fost, dar s-au aflat !".

ION GHINESCU, BOTENI. O imagine de la Pitești, în momentul înmînării „Trofeului Petschowschi", trofeul sportivității :
Cu mult spirit de echipă,
Iată că și jucătorii
Se opriră pentru-o clipă,
Să aplaude spectatorii !

ANDREI HIRTU, BRĂILA. Considerați că finala Cupei României, la fotbal, n-ar trebui să se dispute în Capitală, atunci cînd una dintre finaliste este din provincie. Pentru echitate, propuneți o dublă finală. Credeți că este în dezavantaj o echipă din provincie, mai ales una de categorie inferioară, atunci cînd susține finala Cupei României, în Capitală ? La ea acasă, o susțin 3—4000 de spectatori, iar în Capitală... 20—30 000 !

PUIU SÎRBEA, BUCUREȘTI. În toate problemele regulamentare care formează obiectul discuțiilor dintre dv. și colegii de serviciu, dreptatea este de partea dv. Este surprinzător, în orice caz, că unii iubitori ai fotbalului, cum sînt, desigur, colegii dv., susțin că există **lovituri libere directe,** în careu, de la 14—15 metri. Singura lovitură liberă directă, în careu, este lovitura de la 11 metri. Celelalte, sînt lovituri libere INDIRECTE.

CORNEL UDREA, CLUJ. Ca să n-avem... vorbe, am oprit una dintre „vorbele" dv. :

● **Reușise și el o performanță : era rezerva cu cele mai multe transferuri.**

A. LUCA, BUCUREȘTI. Volley-ball-ul a văzut lumina zilei în Statele Unite. De-a lungul anilor, însă, acest sport a cam rupt legătura cu „părinții" săi, făcînd carieră în Europa și în Asia (în Japonia, în special).

Ilustrații : N. CLAUDIU

ZOMBORY, PORTARUL DE CARE SE TEMEAU TOȚI... PORTARII !

Astăzi în vîrstă de 67 de ani, William Zombory — fost portar al Chinezului Timișoara și al Ripensiei, de nouă ori internațional — rămîne una dintre figurile cele mai pitorești ale fotbalului din orașul de pe Bega. Orice discuție cu excelentul apărător al buturilor timișorene de altă dată, convorbire domoală, dar plină de savoare, începe — firesc — de la Chinezul, echipă care a cucerit titlul național timp de 6 ani consecutiv, lăsînd puține speranțe adversarilor.

— La 19 ani, am debutat în poarta Chinezului, garnitură în care mai jucau încă Vogl, Wetzer, Tanzer, Semler, Tessler și alte celebrități ale vremii. Cu timpul, jucătorii de renume au plecat, iar faima echipei a început să scadă. Timișoara, însă, nu s-a împăcat cu ideea de a pierde supremația, și astfel — după dispariția în anonimat a Chinezului — s-a născut Ripensia, grupare la care, am aderat din primul moment.

Am avut la Ripensia colegi de echipă, pe cei care au intrat în legendele fotbalului nostru : Ciolac, Dobay, Bindea, Schwartz, Beke. Am cucerit cu Ripensia titlul de campioană în 1932—33, 1934—35 și 1935—36. Iar în 1935—36 am luat „eventul" : „Cupa României" și campionatul. Drept recompensă, conducerea clubului ne-a asigurat un lung turneu în țările cu fotbal avansat din Europa. În Olanda, am învins toate echipele de club pe care le-am întîlnit și am făcut un meci egal, 3—3, cu reprezentativa Olandei.

L-am întrebat pe Zombory, de unde a căpătat măiestria aceea — renumită pînă în zilele noastre — de a executa el însuși, portar fiind, loviturile de la 11 m ale Ripensiei. A rămas o clipă pe gînduri, apoi ne-a răspuns cu multă melancolie :

— Da, am apărat multe goluri în cariera mea, dar am și înscris multe, transformînd marea majoritate a penalty-urilor pe care le-a avut Ripensia. De ce trăgeam tocmai eu ? Pentru simplul motiv că — portar fiind — cunoșteam mai bine decît oricine defectele apărătorilor de pe linia porții. Mă și mir că astăzi s-a renunțat la acest bun obicei și că portarii execută așa de rar loviturile de la 11 m...

— Dacă ne amintim bine, o asemenea dublă transformare a născut, cu aproape trei decenii și jumătate în urmă, peripețiile tragico-comice la meciul Ripensia — Austria Viena, cînd unul dintre cei mai buni arbitri din fotbalul românesc, Denis Xifando, a fost bruscat de celebrul jucător austriac Sindelar ? Vreți să ne povestiți ?

— O, da, îmi aduc aminte... În meciul acela, în poarta Ripensiei apăra tînărul Pavlovici, în vreme ce eu eram pe banca de rezerve. La un moment dat, Xifando a dictat un 11 m pentru noi. În clipa aceea, i-am făcut semn lui Pavlovici, acesta a ieșit pe furiș din poartă, am intrat în teren, am pus mingea la punctul de la 11 m, am tras și am înscris... N-au trecut nici 10 minute și Xifando i-a pedepsit din nou pe oaspeți cu un penalty. Am repetat figura cu Pavlovici și am marcat un nou gol. În clipa aceea, Sindelar s-a repezit la arbitru și a început să-l îmbrînceacă, arătîndu-i că portarul care a marcat golul este altul decît cel din teren !! Xifando s-a făcut că nu înțelege, conflictul s-a aplanat după cîteva minute, iar golul chiar neregulamentar... a rămas gol !!

— Care a fost ceea ce ne place să numim „meciul vieții" portarului Zombory ?

— Cel de la Zagreb, din 1926, cînd am învins Iugoslavia cu 3—2.

— Aș vrea să trecem la alt subiect. Ce părere aveți despre portarii de astăzi ?

— Cred că au mult talent, dar nu întotdeauna o seriozitate de aceiași calibru. Cînd spun asta, mă gîndesc mai puțin la Adamache și Ghiță, pe care îi admir pentru constanță, și mai mult la Răducanu care e... în sfîrșit, așa cum știm cu toții !!

Timpul trecuse pe nesimțite. Ajunsesem la ultima întrebare, și eram curioși să știm ce crede Zombory despre fotbalul de astăzi prin comparație cu cel al anilor 30... Răspunsul a întîrziat, căci gîndul fostului portar alerga mai degrabă spre noua divizionară A. Politehnica Timișoara, care „sînt sigur că nu va retrograda".

În cele din urmă, a sosit și răspunsul așteptat :

— În fotbalul de astăzi se mănîncă mai mult pe teren, dar marele defect este acela că jucătorii nu înțeleg că, totuși, mingea trebuie să alerge mai mult decît ei... De altfel, cred că fotbalul jucat bine și sportiv rămîne la fel de frumos în toate timpurile.

D. MOȘARU-SLIVNA

DIN CARNETUL UNUI FOTBALIST

1. AM MARCAT UN GOL.

Antrenorul mi-a spus că promit și m-a bătut pe umăr.

Ziarul de seară m-a lăudat și a subliniat că golul nu a fost marcat în propria poartă.

Am fost invitat la studioul de televiziune, unde mi-am povestit viața și am dezvăluit cîteva din tainele măiestriei.

Presa centrală a elogiat arta driblingului meu și subtilitatea fentelor, exprimîndu-și printre altele speranța că nu mă voi înfumura.

Am primit mai multe propuneri serioase. La sosirea în reședința regiunii, mi s-a repartizat, peste rînd, un modest apartament compus din trei camere.

M-am însurat cu fiica antrenorului principal al secției tenis de masă, campioană la patinaj artistic, și am sădit în parcul orașului un arbore al prieteniei.

Un grup de pensionari mi-a trimis o telegramă cu însemnul : „Ține-o tot așa !"

Am fost ales în comitetul asociației cresc ătorilor de cactuși și cooptat în colegiul redacțional al revistei „Bobsăniuțe".

Un eminent prozator a început să-mi scrie memoriile sub titlul convențional de „Calea spre prima divizie".

La rugămintea unei publicații științifice, am scris o serie de articole : „Necesitatea unui ziar matrimonial", „Mecenații fără mască", etc.

Am fost invitat să interpretez rolul eroului pozitiv într-o comedie muzicală cinematografică, inspirată din viața virusologilor.

Se zvonește că edilii din urbea natală vor să atribuie numele meu străzii pe care am bătut mingea de cîrpă în copilărie.

Și — culmea ! — la unul din meciuri mi s-a încredințat executarea unei lovituri de la unsprezece metri.

2. AM RATAT LOVITURA DE LA UNSPREZECE METRI.

Soția m-a părăsit, măritîndu-se cu portarul care a apărat șutul meu.

Pensionarii mi-au trimis o telegramă furibundă, cu următorul conținut : „asemenea indivizi n-au ce căuta în echipă !"

Asociația cresc ătorilor de cactuși m-a dezavuat și a scos de pe pervaz ultima mușcată.

Am fost exclus din colegiul redacțional al revistei „Bob-săniuțe", pe motivul că nu am nici o contingență cu aceste sporturi.

Comedia muzicală din viața virusologilor a trecut direct la arhiva de filme.

Memoriile mele au fost date la maculatură.

Un grup de ziariști, considerați cei mai buni prieteni ai mei, au publicat necrologul meu fotbalistic.

M-am întors pe jos din reședința regiunii în orașul meu natal, pomenindu-mă din nou în echipa din campionatul orășenesc.

3. AM MARCAT AL DOILEA GOL.

Antrenorul mi-a spus că promit și m-a bătut pe umăr...

(În românește de Dragoș VACARIUC)

PICĂTURI...

● Atunci cînd nu fluieră spectatorii, înseamnă că arbitrul fluieră bine.

● De mic copil îi plăceau cartonașele colorate. Și acum, a ajuns arbitru.

● Inimoși suporteri. Și au încurajat echipa, pînă la ultima... sticlă !

DUMITRU NEGREA